

Oppgavetekstn611

For sirka et og et halvt år siden, dro jeg på en ekspedisjon. Det var til Mount Everest, så det sier seg selv at det var en ganske farlig ekspedisjon. Jeg dro dit i forhold med noe pappa driver med. Han jobber med å reise rundt, og hjelper folk i andre land, som ikke har det så bra. Og nå skulle de til Mount Everest. Det er jo ikke akkurat så mange folk der oppe, ikke i det hele tatt faktisk. Men de reiste dit for å oppleve ting. Og de pappa reiste med, mente at de hadde peiling på dette her, og det var ingenting å bekymre seg over. Så vi antok, at dette ville gå feilfritt.

Når jeg fikk vite at jeg kunne bli med pappa til Mount Everest, ble jeg overlykkelig. Den yngste som har vært der, er jo bare 13 år gammel, og det er jo jeg også! Så jeg blir en av de yngste som har vært der. Jeg ble med uten å tenke en gang. Vi pakket det vi selv trengte, og så to dager senere, dro vi. Jeg husker at vi måtte kjøre lenge, og ta flere fly. Selvfølgelig ble jeg bilsjuk, og kasta opp flere ganger. Men før vi skulle på siste fly, dro vi innom en slags sykehus hvor vi ble vaksinert. Det var for at vi ikke skulle bli dårlige opp dit, jeg husker ikke hva det var, men det var noe med lufta. Men siden jeg var dårlig, kunne ikke jeg ta sprøyta, og det var egentlig et stort problem. Jeg tenkte at det ville gå bra, og insisterte på at jeg kunne dra uten den sprøyta, jeg likte dem ikke uansett. Så da tok vi siste flyet inn til USA, for å bestige verdens høyeste fjell. Vi fikk med oss en guide, han syntes at det var helt galskap at jeg ble med på noe sånt, siden jeg var så liten, men han kunne jo ikke akkurat hindre meg. Vi lå på et hotell, til neste dag, hvor vi skulle ut på ekspedisjon. Vi la oss tidlig, og sto opp sirka halv ni og begynte og ordne oss og pakke sammen det vi trengte på turen. Når vi kom frem til dit vi skulle gå fra, ble jeg helt stum. Det var så høyt, og så tåkete, at jeg nesten ikke kunne se stien tre meter foran meg. Tåka var så tjukk, at man nesten kunne skjære hull i den! Føltes i alle fall sånn. Så gikk vi. Og det var faktisk både oppoverbakker, og nedoverbakker. Synd at det var bare tåke å se. Men når vi fikk kommet oss litt opp i høyden, var vi over tåka, og jeg kunne se den fantastiske utsikten. Og det hadde blitt kvelden, så vi bestemte for å slå leir der. Neste dag var det opp igjen, og jeg visste at det ville ta en dag til, minst. Og jeg hadde rett, det gjorde. Vi gikk en hel dag og jeg var helt utmattet. Det eneste jeg så etter, var steder og sette opp telt. Og jeg fant det. Men jeg var veldig redd, for det var iskaldt, og det var snø på alle fjelltopper jeg kunne se.

n 611jn

Og jo høyere vi kom, jo vanskeligere ble det å puste. Jeg ble fort sliten på grunn av lufta, fordi jeg ikke hadde tatt sprøyta. Det skulle jeg gjort, for jeg var veldig svimmel. Neste dag trodde jeg skulle bli den siste, men nei. Det tok et par dager til, til jeg faktisk kunne se toppen på fjellet! Og da ble jeg overlykkelig. Men det føltes som jeg kunne besvime når som helst, det var så vanskelig å puste med den lufta der, og jeg fortalte det til pappa, og han fikk låne en pustemaske man bruker når det blir ganske tung luft. Jeg så ut som et monster! Og hvorfor måtte vi gå så innmari lenge? Jeg visste jo at det kom til å bli tungt, men ikke så tungt! De andre hadde jo fått sprøyta, så de klagde ikke i det hele tatt, bare gikk uten å si et eneste ord. Nå hadde tåka begynt å komme igjen, men dette var en veldig tung tåke, og jeg følte at jeg kom til å falle sammen hvert øyeblikk. Og vi kunne nesten ikke se noe, og det ble veldig, veldig bratt, så vi gikk på rekke og holdt i et tau. Nå klarte jeg ikke mer, jeg falt sammen, og besvimte. Det ble for vanskelig å puste. Det begynte de andre å merke også, men ikke like mye som meg. Jeg besvimte, og var borte i to timer. Det var det pappa fortalte meg. De hadde fått med en sprøyte med noe for blodet mitt, jeg aner ikke hva det var, men det var noe som hjalp meg, det var visst det de hadde fått. De hadde satt sprøyta med en eneste gang, og de hadde satt opp telte, mens jeg lå pakka inn i tre pledd på fanget til pappa. Neste dag venta vi litt før vi begynte å gå. Slappet av, og spiste skikkelig før vi gikk. Den dagen gikk det greit å gå. Men klart, det var veldig bratt, og de hadde tatt ut tre sprøyter og lagt de lett tilgjengelig. Men slev om jeg hadde fått sprøyta, måtte jeg fortsatt ha pustemaska. Jeg var jo bare et barn, så jeg tålte ikke like mye. Det var ikke lenge igjen nå. Vi holdt fortsatt i tauet mens vi gikk, men jeg var bundet fast i tauet. Vi kom opp på en topp, og jeg merka at det ble litt tyngre å puste, men ikke så ille som sist. Og tanken på å gå høyere, gjorde meg kvalm. Men det var ikke høyere! Plutselig kom pappa og tok av meg tauet, og sa med veldig glad stemme, at vi var fremme! Jeg ble overlykkelig, og holdt på å begynne å grine. Tenk at jeg hadde klart det! Klart å bestige Mount Everest! Bare 13 år gammel! Jeg ble en av de yngste som hadde besteget fjellet, eller nei, verden høyeste fjell! Helt utrolig. Vi satt der i kulda, og spiste litt, mens jeg slet litt med å puste, men sprøyta hadde funka. Så gikk vi ned til den samme flata vi hadde overnatta sist, og sov der. Neste dag gikk det veldig fort, og vi kom oss forbi hele to sove plasser før vi telta og sov. Den natten var jeg ekstra sliten. Og jeg sov veldig godt. Neste dag, var vi nede. Og det var masse kameraer der! De filma oss, og vi kom på norske nyheter! Jeg ble veldig glad, og jeg ble intervjuet, men, jeg falt sammen, siden jeg var så sliten.

n 611jn

Jeg kunne ikke tro at jeg hadde besvimt igjen! Og på tv. Men når jeg våkna, fikk jeg en ny sjanse, og ble intervjuet på nytt. Men denne gangen med pappa. Og han holdt meg i hånda. De forklarte i kamera at jeg hadde besvimt av utmattelse, men at jeg var klar nå. Og jeg ble gratulert for "å være en av de yngste.

Og det var historien, om hvordan jeg og pappa klarte sammen, og bestige Mount Everest, verdens høyeste fjell.

n611